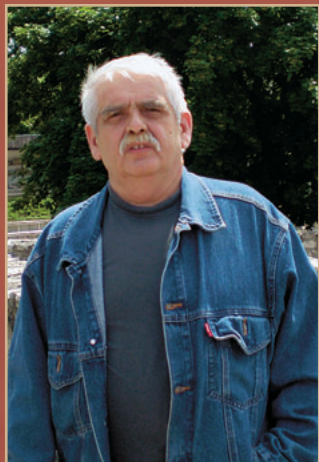

Én már megfeleltem százszor.
Rajta, vizsgáztass, vonz a mély!
A kérdésekért te felelsz,
Rólad ítélnék, ne kímélj!

Nincs tükrömön betűnyomat,
Fogam helyén csöpp fájdalom.
Katicás ágak lengenek,
De lehet, ezt is álmodom.

Gyimesi László kortárs költészetünk egyik meghatározó egyéniségévé vált. Tudta, érezte ezt már Bella István is, amikor első könyvéhez írta „az útravalót”. Az eltelt 15 évben hol a szörny, hol az angyal nézett be versablakán. A költő bármelyikkel képes szembenézni.

Balázs Tibor

LITTERA NOVA KIADÓ
www.litteranova.hu

2000 Ft

Benéz a szörny is

GYIMESI LÁSZLÓ

Littera Nova

GYIMESI LÁSZLÓ

Benéz a szörny is

Új versek

GYIMESI LÁSZLÓ

Benéz a szörny is

Új versek
20.

A könyvsorozatot szerkeszti

BALÁZS TIBOR
BALOGH F. ANDRÁS

A könyv megjelenését
Óbuda-Békásmegyer Önkormányzatának
Kulturális és Turisztikai Bizottsága
támogatta.

A szerző portréját készítette: Herczeg Judit

A tipográfia és a borító
(Hieronymus Bosch festménye nyomán)
L. Kossár Tímea munkája.

GYIMESI LÁSZLÓ

Benéz a szörny is

Új versek

LITTERA NOVA KIADÓ

Alapítva: 1993

Budapest, 2008

Késbet a szó is

*Benézhetnek hozzám a társak –
Nos, akiket azoknak hiszek.
Kalapjukat tegyék a polcra,
Bort kapnak, sört, ásványvizet.*

*Hozzák a csendjük, töltsük össze!
Az angyal hallgat, nincs zene.
Fuldokol az első kortyban
Múltunk közössé némult szégyene.*

*Vártam-e mást is, nem emlékszem,
Kávégépj szörcsög, a dolgát teszi.
Késik a szörny, a latin bánat
Hiányát széppé fényezi.*

*Késbet a szó is, értjük egymást.
Az aquincumi lápon át
Trappol a trampli, sárban gázol,
Hozná, meghozza koronánk.*

*A vihart várjuk? Villámfényből,
Horgas hitekből hord hegyet.
Benéznél hozzám te is, testvér –
Még nem szólítlak, nincs neved.*

Cinkéket őrző
idegen

TAVASZELŐ

Ólomláb. Egy lány,
A sarkon április. aki majd elhajózik,

A tör hideg, egy szürke kandúr,
emlékek ömlenek. és a hű kabát.

Parázs remeg Verdes a napnyi zöld.
az élő éjszakában. Hazatér a hó.

SÓS REGGELRE

Birtalan Ferencnek

Vatta az ágak rácsán Már-már elmaradt a tél
Rügyek fehér kabátban Virág madár nevette
Ablakomban cinkepár Sós reggelre hull a hó
Pöröl az éhhalállal Fagyban bukfencelgetve

A rendnek helyreállnia
A jégnek ítélnie kell
Állok az ősbűn tetthelyén
Cinkéket őrző idegen

NAGYHÉT

Telik a hold Bozsgó fák közt
Jeruzsálem Szél bokázik
Felparázslík az idő Térj utadra idegen

KIHAGYJA

rövid versek hiányzó szép beszélek
bármit tehettem volna nem pótolható
sugárözönben az elveszett század
tar napsütésben földet ér a ló

néhány szavam zászló lett a holdon
a többiek meg nos nem is tudom
amit kihagytam kihagyja az Isten
ami marad sejtés ajándék hiány

GÁZGYÁRI EMLÉK

Éjszaka a koksztótoronyban galakszisnyi csillag hamvad el
A mester a világvégét magyarázza minden szikrának más-más sorsa
volt és ím a vége egy
A dugószedő mondjuk kisinin magában tiltakozna alszanak csak
azok a csillagok
Kohóba kandallóba kályhába kerülnek felizzanak megint világnak
virágoznak úgy hamvadnak el
A mester feljegyzi a falak hőfokát télről töprenkedik a juttatott
kokszt pompás melegéről a sok világvége kimegy a fejéből
A zuhanyozóban még eszébe jut egy anyányi csillag eloltja gyorsan
szétnéz szégyenkezik

DALOCSKA

Vásik a kés	A csonka kézben
A pajta rom	Vaskanál
Előttünk május	Meri a semmit
Fájdalom	Rozsda száll

ARANY JÁNOSNAK

Őszi part, köd, füst, sárga utca.	Hídavatás nincs,
Menekülők várnak a buszra.	Tervezzük ezer éve.

Kevély kőkoporsók
Kúsznak fel a kékbe.

ISMERŐS

A játék vége ismerős:	Botod, köveid, ócska késed
Hegyesednek a nyársak.	Őrzik nyomorú menedéked.
Ülsz a szélben, alkonyat van –	Hogyne érne el az éjjel?!
Tapsolsz a trombitáknak.	Félálmoddal mélyét méred.

KÖRÉD GYŰLIK

Nézem irigyen,
Hogy fordul verssé
Létezésed minden grimasza
És rezdülése.

Nem vered orrod fellegekbe,
Nem sújt pokolra párt, politika;
Sétálsz, s köréd gyűlik a város.

Megvacsorázol – kis hazákat táplálsz,
Pohár borod százak szomját oltja.

Utánoználak? Úgyse engeded –
Szökhet a versed színesebb egekbe,
Míg lent metszett gránit
Óvja kertedet.

LELTÁR

Pózkod, kihúlt hitek, viráglom –
Ablak elé gyűlnek a kövek.
Toronymak mondod, tudod: rossz halom,
Hiányod rejti, átmenti neved.

Vattát szór rá a kanadai nyár,
Hősüvegnek vélnéd messziről.
Cipót formálsz a vak alkonyatból,
Körbepárnálnád, jó, hogy nincs kinek.

ŐSZI STRÓFÁK

Altiszt voltam a vörösingeseknél,
A Pál utcában nem jártam soha.
Parkőr vagyok most a fűvészkertben,
A mozdonygyárból rúgtak át oda.

Őriztem a tábort, míg a csata dúlt,
Nem figyeltem, ha jövőmről alkudoztak.
Avart sepertem, metszettem a fákat.
Rakhatok már rendet a kölykök után?

OKTÓBEREK

Ott áll a téren. Várhat valakit.
Mező-üresség földfénye vakít.
Ott álltam én is. Vártam rád, tudod.
Zápor gyöngyeit hozta homlokod.

Sár volt. A szélben lobogó kabát,
Mint tépett zászló, szégyellte magát.
Elmentünk gyorsan, hítt egy jóbarát.
Ő most is ott áll. Méri a magányt.

TEMETÉS UTÁN

Mit mond az az ember?
Nem kellett és nem kell –
Csönd álljon a házhoz.

Holnaptól december,
Mázás szeretettel –
Nem illik a gyászhoz.

Nem halt meg itt senki,
Él mind, aki zengi:
Nem kell! Ne utálkozz.

CSONTOKBA, KŐFEJEKBE

Én már a túlparton vagyok.
Hogy itt motyorgok – álca, ködverés.
Nélkülem kell immár élnetek.

Amiben hittem, nem sírt fel soha.
Amiben hiszek: vércsepp a zöld öbölben.

Visszatekintek, ködben a sziget.
Porom sem vackolódhat
Csontokba, kőfejekbe.

*(Mit mond a mester? Délután van.
Milyen országból érkezett?
Szögeket vert harminc legényfába.
Most hallgat mégis? Megöregedett?)*

Én már a túlparton vagyok.
Méltatlan a szózat, feledés.
Csillapítsa torom éhetek.

Visszhangzik múltam kongó otthona.
A tenger harsog, szétrombolja földem.

Nem dajkálnak partot a vizek.
A kőfejek a fenéken mozgolódnak,
Új idő érik, készek kelepcéitek.

Táncol a szörny

A SÁRKÁNY

Miféle szörny ez?	Bársonyos bőréen
Furolán játszik.	Botlik a napfény.
Spenótot zabál.	Hét feje bólínt:
Sóhajt, bokázik.	Perdül a kastély.

Állatnak ember,	Száz manikűrös
Embernek állat?	Csiszálta karmát,
Kisdédóvóba	Hét isten készít
Dadusnak állhat.	Számára karmát.

Foga fehérjén	Nincs köze sanda
Túlvilág fénylik,	Halálhoz, éjhez.
Szíve kamráit	Jót akar, persze,
Angyalok bérlik.	Ért a veszélyhez.

Ki bennünk ébred,
Szuronyos, kardos.
Gyilkolni készül.
Kellünk a harchoz.

MESÉIMBŐL

Egyszer régen egy mesében
Sárkányokat aprítottam
Hol az a dög hol a kardom
Világos a mese vége

Táltos csikóm gebe immár
Csendes szómra macska ballag
Hold szikrázik tört poháron
Más borában lángol a nap

Rémlik még a király lánya
Szép ígéret gögös asszony
Sasok jöttek érte reggel
Vele szállt a fele-ország

Visszavárják most a sárkányt
Édesgető dalok szállnak
Áldozatra jelölt szűzlány
Turkál fehér fátylak között

Egyszer régen a mesében
Értelme volt az egésznek
Lusta macskám maflán bámul
Egerésszek már helyette

GÖDRÖK ALJÁN

Garázda évek. Áldozat lesz
a sarkon fordult, mért idő.

Kövek között konok palánta,
perzselt jövőbe zsendülő.

Gumikesztyűt a varánuszra!
Itt szörnynek egyébként sincs helye.

Álcázott fény a gödrök alján,
bukott vitézek fegyvere.

A rönkös nyárnak rögvest vége.
Szelídebb őszt remél a rög.

Gyerek-magammal szócsatázom,
én zsörtölődöm, ő röhög.

NAPLEMENTE TÉLEN

Ha hallgatózunk órák csörgedeznek
Ami patak volt most néhány adat

A parton túl a sürgő hősében
Falak feszülnek malteros szavak

Segítség nincs rám roppan e tél is
Úri hazugság hogy magok alszanak

Gyorsított alkonyt búcsút egyensúlyoz
Milliónyi véres agyarán a Nap

ELŐKERÜL

Előkerül egy régi sor	Kerekedik egy könny nyoma
Zöldrozdás hadi érem	A múltba süppedt arcon
Kopott keretben a tavasz	Bomlik a páncél hazugsága
Vézna dallam a szélben	Bár őszünk dühe sarcol
Mosoly egy barna képen	Nincs miért nem haragszol

VASSAL VONULNAK

Vakká villant a <i>vipla</i> sors	Vassal vonulnak a szavak
Démonizált bolondom	Azokon nem csócsálhat
Hagyjam-é hogy felzabáljon	Övé a perc a jóllakott
Élt már polgárabb kosztón	Bennem a józan állat
Rendezhet úri lakomát	Tovább rágja a falatot
Ne várja póri tósztom	Amíg még megbocsáthat

Birkát becéz az üzenet
Ez a jövőnek vékony
Ne keress kulcsot elveszett
Minden kód illanékony
Csak várd a vitéz tetteket
Szél hordja hagyatékom

TÁVIRAT DYLAN THOMASNAK

Pőrébbek lettek, mint a csonka holtak.
Tört tudattal, éjjel nem dacoltak.
Diadalmuk – amíg a Nap áll –
Kínzó hiány lett. Szűkülő magány.

CSERÉLEK

A sziklán zöld gyík napozik	Háborgásomnak nincs helye
A füvek égig érnek	Száz évet adtam érted
Kattan a láncra a lakat	A sziklán zöld gyík napozik
Percért percet cserélek	A szörnyek földet érnek

ETŰDÖK TÜKÖR-ŐSZBEN

1.

Menthetetlen – suddogják –, menthetetlen.
Reped a vak tükör a lomha díszkeretben,
csattan a cseh pohár, szilánkja hogy csilingel!
Hűlnék a gyertyafények, ha kijózanít a reggel.
Menthetetlen – suddogják –, menthetetlen.

2.

Csorba boltív hegén, egy szobor mért helyén,
varangyos őszben tétován állt a hollókirály.
Elszállt, de intő csöndje betonba öntve vár.

3.

A hegyen élt egykor, szép vala, büszke és vidám,
szavára hallgatott a hold, nap óvta koronáját.
Merre élhet, nem tudom, elhagyta már a hold, nap,
tükör-őszben fuldokol, dödögnek rá a holtak.

TÁNCOL A SZÖRNY

A második bolygón lakom,
Ahol a szfinxek, farkasok,
Királysárhányok, keselyűk.
Mióta otthont leltem itt,
Virágozhatnak gesztenyék,
Tündérmába harapok,
Hullnak, sarjadnak fogaim.
Haldokló napra hallgatok,
Fuldokló holdra fülelek.

Csontok közt dülő csönd dobog,
Repedeznek a bronz dobok,
Éjt forral a csillagzápor,
Táncol a szörny, táncol, táncol.

TORONY A SEMMISÉGBEN

Más dimenziók. Más világok.
Te tudtad ezt, hallgattál róla.
Engem egyféle végtelen igézett.
Próbáltam kimondani. Dadogva.

(Határtalan, de véges?
Végtelen, s egyúttal határos?
Tudnám, ha konyítanék
A naprakész fizikához!)

Te mosolyogva nyitod-zárod a kapukat:
Itt öreg bohóc vagy, odaát sziklafennsík,
S odaátabb: torony a semmiségben.
Csodálatom végtelen s határtalanul éber.

ÚJÉVI VERS, 2007

Valami sebes, torz elem,
Valami beteg félelem,
Valami, amit nem tudok,
Valami folyvást felvacog.

Kutatnám egyre, elszelel;
Vassal felel, ha kérdezem.
Maskara mögé rejtezik,
S rója agyaras erdeit.

Terméketlen, vagy tört terem –
Gyerekbőrbe bújt förtelem.

NINCSENEK HARANGOK

Minden megáll
 uralmam megszűnik
Lehull az ostor
 a zúzos paták közé
Tűzkígyó emléke
 az iszaptestű ködben

Nincsenek harangok
Harangok sincsenek
 Minden megáll

Rücskös üreg az űr
 zuhan magába
 s megáll

Megáll a vers is
 bim-bam
 álmélkodik

Csettints csak, ördög

CSODÁK IDEJE

A kő ebédel mondja a halál
A mellékoltár csupa rézgaras

Kutathatsz bár a kútfenéken
Gondatlan rózsák holdszaga emészt

Egybesül minden horgad a kovács
Ne beszélj mellé arcot kerekít

Még megköszönnéd de a perc lejár
Gipszpor szédít lebeg színt váltott a bor

ÉJSZAKAI ERDŐ

Botolj bele az árnyékomba!
A gomba gondja gömbölyű.

Derűs az éjjel,
Hat kísértet pásztorolja:
Így nagyszerű!

Hosszú árnyék nyúlik elébem,
Hátam mögül süt ki a hold.

Bokrok között
Vadászok, prédák,
Vázakon ázó pamacsok.

Hat kísértet?
Jó, ha három kívárta botló jöttömet.

Az egyik ásít,
A másik márcos,
Egy várja csak, hogy megszerezsd.

CSAK RÖVIDEN

1.
sötét van – rettentően világítasz

2.
hagyom a tollra írjon
ki se javítom

3.
belehaltam a szerelembe
ez itt nem én vagyok

4.
feszülj vitorla szállj hajó a szélben
neked teremtik itt a szörnyeket

5.
jő a csendes éj halálra váltan –
ma este még nem trombitáltam

6.
nem tartom tovább ezt a földet:
nehéz, bűdös, és rosszul fizet.
a nevem mától lehetne Ábel.
S Atlasz a tied.

ÖT KOAN

1.
villanybikák a pohárszéken
sötét napokkal játszanak
2.
szól bölcs a bölcshöz
árvíz tükrében vasmagok
3.
margaréta robban a dombon
kútmagos holdra száz kerék
4.
egydimenziós gömb
5.
hengerkés az alkonyatban
bárányok festik a szelet
jégbrikettek parázslanak

PONTATLAN VERS

Életlen hiány
Cseng-bong panaszkodik
Villám tavaszában

BEBEBEEE

(Válaszféle B. F.-nek)

Az én anyukám is tudott úszni
mert a Balatonnál született
és ott is kötelező volt úgy mint az iskola
ő is majdnem bajnok lett az ipartestületben
de kizárták mert sötét volt a dressze
mint az ellenfeleké
én nem tudok olyan jól úszni
pedig ott születtem én is de elhányódtam
nekem olyan *húzd meg ereszd meg* hely
marad Keszthely

BEUGRÓ

Isten hozzád!
Ez a kocsmá itt
Magyarország.
Ez a csapós
Lenne az elnök,
Ha nem vigyáz rád,
Felöklelek.
Ha nem vigyázol,
Ronggyá tépnek.
Vedd a borod, és
Isten véled!

A SZÖVEGÉRTÉS ALAPJAI

a szellemek vérfarkasok
mind velünk élnek
magyarok
közülük egy
na
én vagyok
(most nézhettetek egy nagyot)
de ámulásra
nem hagyok
időt
felállítom a tükröket
szörnyet kilesni így lehet
hol őt
hol persze engemet
a rettentőt
bármelyiket

ahogy kell
magatok helyett

ÁTTŰNÉS

perc:
ropogós tál,
édén,
füvek a nyár
omló
álbűvöletében.

sakktábla.
oroszlán.
vergődő
kövi gyík.

volt-rosszlány a póznán,
pörgetik valakik.

hétfő haldoklik a napon:
a sáv, a pillanatnyi.

SZÉLÜTÉS

a marsjáróra rácsodálkozom:
mért hinném el, hogy a rokonom?

vizsgálgod a fényképeinket.
nem lelsz közös vonást, legyintesz.

én csorba kővel verem a betont,
te álmodozol.
vedd a telefont.

ALKU

Én a sorsot, babért elcseréltem.
No, a szent babért a szárazbabra.
Ne biztass engem több kalandra,
Csettints csak, ördög, éltem eleget.

A sótartóban holnaptól cián.
Ha kávéfőzőt, ne feledd az arzént!
Rend legyen a tiszta dolgok lelke,
Világ sarka, billegj kék töröm hegyén!

A MÁSIK ÚT

Éljünk a semmi közepén!	Térdelsz az idő küszöbén,
Otthonunk a lélek.	A köréd görbült térben,
Üres buráit zengeti	Korog a hiány mocsara,
A lét az ürességnek.	Egy isten melléd térdel.
Fekete lyukba ránt az ég,	Petárdát osztok köztetek,
Úr bozsg helyettünk.	Teremtésre jókat.
Csillaghajónk, az üzenet	Khaosz hajóján ébredek,
Szférák körébe perdült.	Magam. Nem tudnak rólad.

VAGY TÁN MÉGSE

<i>Most szép lenni,</i>	<i>Aki nem lép,</i>
vagy tán mégse?	s aki lép is,
Okos ember miért lépne	Várhat rétest, kenyér végét –
(Ó marsokra? Új zenékre?)	Egy helyre jut, bárkik kéri,
<i>Egyszerre</i> , ha nincs reménye?	Járja kimért útját végig...

Katonaként

egyszerű ez:
Parancsra ölj, vagy kegyelmezz.
Botlik beléd golyó, repesz?
Megígérték, lakoma lesz.

VADÁSZEZÉD

Ez se jobb, mint a többi,
Tegyük tepsibe tüstént.

Só.
Talány.

Sistergő bálvány ministránsa:
Ebrúdról róka perdül.

Pirul a réce,
Már pirul.

HŐHULLÁM

1.	2.
Fogócskázz a fellegekkel!	Sárga lomb
Kék karácsony trilláz.	Szökő avar
Zöld halálon osztzkodunk,	Klímaválság
Kő-kalácshoz friss gyász.	Árva tönk

3.
gumifelsál
abrakszilánk
oldalzsákban
krómdaliák
babáznak
vasárnap van
vasárnap

NÉHÁNY LIMERICK

1.	5.
Képes Gábor Lágymányoson
Rékák szagnyomában oson –
Írhat róla hat verset:
„Hatvan Réka kesergett
Képes után Lágymányoson!”	Batári, az ifjabb: Gábor –
Zeng tőle az írotábor.
Tokajban és Egerben,
Nyomatja vagy ezerrel.
Gáton légy legény, te Gábor!
2.	6.
Bojár László Szentmihályon
Festő lenne minden áron.
Inni tud már eleget,
A héten vett ecsetet,
Mester ébred Szentmihályon!	Zugligetben Szerdahelyi
A rossz verset nem szereti.
Nem szíveli Pesten se,
És ez privát szerencse:
Mérgezen szebb Szerdahelyi!
3.	7.
Három kislány Komáromban
Együtt lakott egy dobozban.
Zsuzsa, Eszter, Bernadett –
Feltépték a fedelet:
Három rossz lány Komáromban!	Hódos Mátyás Pest széléről
Időutazásra készül...
Ezüst nyár a kabátja,
Homérosz a barátja,
Megifjodik, ahogy vénül.
4.	8.
István Nagy, de főleg Kristó,
Szenvedélye a szép histó-
Ria, meg a versezet,
Ha megharap is, szeret;
Ravasz ítésk a vén Kristó!	Birtalan jó versek csősze,
Nem firtatja Csepel, ősz-e –
Jövőt rejtő televény,
Aki mondja, az a vén!
Nem csőszködik tovább ő se!

9.	13.
Bíró Jóska lassan vénül,
Japán performanszra készül.
Verstanra nincs ideje.
Helyesírás? Ki vele!
Mégis bírónk lehet végül.	Vén bölcsként él bizakodón
Molnár Géza Vizafogón.
Az utókor megérti,
Legalább is reméli
Géza bácsi Vizafogón!
10.	14.
Vadász János a hegyen él,
Munkálkodik, sosem henyél.
Munkadühe, mint a hegy,
Magán- és köz-lendület
Villog Vadász szakáll-hegyén!	Doktor Szepes Újpalotán
Mérges, de ne neved korán:
Lepipált több nagymestert,
S legfeljebb szépségversenyt
Nyerhet Szepes ennek okán!
11.	15.
Weixelbaum János Vácott
Római századost játszott.
A játék már vérre megy,
Mithrász legyen veletek!
Csodát teremt János Vácott.	Varga Rudolf Gagybátorban
Mítoszt termel több műszakban.
Sebessége sztahanovi,
Legyen regény, vers vagy mozi:
Munkaverseny dül Bátorban.
12.	16.
Bathó László Jászberényben
Elmondhatja: én itt éltem!
Jászkapitány lehetne,
S indián lett helyette.
Meg ne tudják Jászberényben!	Fenti Varga – most már Budán –
Több kritikust vágott kupán.
Gyógyulgat már mindegyik,
Rudit mégse szeretik.
Ki érti ezt Pesten, Budán?

17.

Több helyen él Rigó Béla,
Óriások maradéka –
Hogy termett e medvetermet
Ennyi lepke-röptű verset?
Jól titkolja Rigó Béla!

18.

Tudja egész Békásmegyer,
Szarka István mennybe megyen.
Koszorúja, a babér
Hatszáz arany fogat ér –
Irigyli fél Békásmegyer.

19.

Klotár Béla Tarnaménán
Vénségére lopja szénám.
Ágynak is meg vacognak,
Lovai sem vacognak –
Nem lel a tél fogást Bélán.

20.

Garamvölgyi Stefánia
Baktalórántháza fia.
Tudom, ugye, lány lenne,
De úgy nem fér a versbe –
Költözz Pécsre, Stefánia!

Hm

rám telepedik lám a limerick
fejemből ki meri k-
i?

KÉTSZER KÉT ÓRÁBAN

A jelmez, a smink –
Mesterekre vall.
A szerep élő: itt liheg velünk;
Dicséri alkotóit, íróit, rendezőt.

Törődünk is a töpszli pojacával!
Izzadhat a szűk maskarában,
Maródjék bőrébe a festék!

A rendezőtől retteg, orrol az íróra,
A világosítóval is csak a baj...
A hang pedig – ha van – rettenetes.

Király az ügyelő, a kellékes piás,
S a közönség roppant közönséges.

Próbálj így istenné lenni – sóhajt –
Naponta kétszer két órában,
Ennyi barom között.
S drágul a festék, újra drágul.

KIS HAZUG ALKALMI VERS

Eljött az alkalom:
Alkalmi lesz dalom.
Köszönti ünnepünk,
Ki lenne ellenünk –
Köszönti népemet,
Mert tudja, mért szeret.
(Mert szeret engemet.)

Ragyog az alkalom,
Köszönti is dalom,
Rántott hús, arányos,
Uborka, kovászos,
Melléjük jó borok,
Kenhető rokonok.
(Ma egyik sem morog.)

Hej gyöngyvirág, ibolya,
Mit ki nem bír a haza,
Sose lássam!

Hej rozmaring, rezedá,
Beverem a fejed a
Kalapáccsal!

KÖNNYŰ PERCEK

1.

pereg a mag
cséplő járja
dús dézsma dől
hörcsög-várba

2.

galamb utánoz ölyvet
a libák később jönnek

3.

ki-kikukkant a dédike
firtatja egyre nézik-e
kifesti arcát sebtibe
ha rákacsint az estike

GYORSVERS

W. J. öröme

Persze gyorsverset írok	Pajzsom lehet e kósza vers
Vadásznak rám a latinok	Ékíthetné csillag kereszt
Itt gyülekeznek kéz a kéz	Remény zöldjében szingli tót
Lándzsájuk kardjuk nem kevés	Menyecskét vár egy vizigót

A rímkényszer mit tesz velem
Nem vizigót az istenem
S nem azt írtam hogy várja őt
Hatvanhat centis orra nőtt

FILMSZAKADÁS

Harri Webbnek, Walesbe

Először csak nyolc sört ittunk	A vizkit épp megkóstoltuk
Aztán jöttek a borok	A kaszinó teraszán
Fent kezdtük a Megállóban	Zsuzsát zsetonra cseréltük
Bár a part hívogatott	Túlfizette a Hasszán
Péter mondta sose kapkodj	Hárman mentünk ki a HÉV-hez
A Csónakház nem ladik	Anna aztán elveszett
Megvár minket a Kikötő	Így a Resti koszos pultján
Hisz nyitva tart hajnalig	Párban jöttek felesek
Betértünk a Bivalyosba	A kalauzt rábeszéltük
Kértünk két fehér rumot	Csak Romain lökjön le
A lányoknak flipet hoztak	Így jutottunk ki a partra
Pincérünk mindent tudott	Göncöl-nyomon görögve
Hogy jutottunk Szentendrére	Ordítottunk palóc nyelven
Maradjon örök titok	Néhány ősi éneket
Szerepe volt négy ökörnek	Akácus út nyílt a Holdig
S csak az egyik sántított	Rókabőrrel terített

Péter mondta két szilvát még
S ő érti a csíziót
Fehér ruhás szirénások
Ránk zártak egy autót

FOHÁSZKODUNK

Szigorú csendet vagy még azt se!
Ne ereszd ránk kutyáid, este!
Ne borítsd ránk csillagos burád,
Ne csald pokolra, aki várt rád!

Csatakos fényben koccanó
Fogak közt éjféli dió,
Éjvégi bortúlbuggyanás,
Agykérges jegén rianás.

De meg se őrizz, éjszaka!
Metéljük szét a holtakat!
Inkább a vérre szórt salak,
Mint a sárrá vert gondolat.

VENDÉG AZ EMBER

Dániel Máriának

Teszed a dolgod	Kezében pohár
Mi mást tehetnél	Fejében csákó
Vendég az ember	Pohárban jó bor
Nem lesz több ennél	A csákón csótár
De kedves vendég	Teszed a dolgod
Sorát kiváró	Ezért se szólj rám

Ma minden
olyan sárga

KORA ŐSZ

a padon ültél délután	szarkák pöröltek ágcsúcsért
kora ősz fűröszött	galambcsősz platánon
tűnődtél apró dolgokon	füst ült a csonka bokrokon
péntek van csütörtök	pörge csiga-álom

harmincöt évvel ezelőtt
no mi volt mondd ki már
ültél a padon délelőtt
melléd szállt hat madár

LEÁNYFALU, 2007

A kertben zöld padok, kényelmes délután.
Barátok között vagyok, előttünk jó borok.
Ritkás öröm a perc, az összevetés,
Futna mindegyikünk, munkál a vénülés.
Siettetnénk időnk? Vagy megállítanánk?
A kertben zöld padok. Még illenek alánk?

SIVATAG

Tömbidőnk a nyers film:
Vágandó igazság.
Vakon követik vélt uruk
Az elárvult kabócák.

Homlokukon kvarckő
Csillog, böllenkedik:
Három szépen járja,
Meghal a negyedik.

Persze nincs tanulság.
Ragyog a görög bálvány.
Csattog a tört vonó
Megváltónk magányán.

ŐSIES DAL

A rend a rend könyörtelen Ősök leszünk mi is	A csont a por a fémszemét Nem hirdet elveket
Dicsérnek ismeretlenek Utódok úgy lehet	A tétovázó hódolók Mondjuk no gyermekek
A sárkányt majd megismerik De minket már soha	Lelnek magukban ránk szabott Hitet történetet
Sírunkhoz így zárandokol Kíváncsi ostoba	A rend tudod könyörtelen Ősök vagyunk mi is
Sírunk ha lesz műkö beton Megőrzi mit lehet	S az ősé minden tisztelet Akármilyen hamis

KŐBE VÉSIK

Harcok? Csupán a végeken.	Ki értük halt, az jó halott.
Beljebb? Ó – Pax Romana!	A nevét kőbe vésik.
Halottak, csonka harcosok –	A kövön zöld gyík napozik,
Akták a palotába’.	Ezer, kétezer évig.

A város érti: áldozat.
A vésőn fény cikázik.
Szorgoskodhat az obsitos,
Míg túlélésre játszik.

AZ AQUINCUMI TALÁLKOZÓRA

Gyerünk! Szólhat a síp!	Mennyi dühöt kell kitagadnunk,
Várnak a régi barátok –	mennyi csalódást, megveretést,
svábba lopott latinok,	Mithrász, Mars erejét
szláv szavú szőke zsidók,	is próbára tevő feladat.
kunszemű szép magyarok...	Bírjuk-e, majd kiderül.

Itt vagyok újra velük,	Itt sorakoznak a régi poéták,
vers, zene hívott, régi ütem,	nézik az új fiúkat.
ámde nem ez ma a fontos:	Hoznak-e békét, kardhegyeken?
összejövünk – kint háború van –	Vagy kiszuszogva maguk
friss mosolyokban fürödni.	újra a frontra sietnek?

Római béke – te percnyi csoda,
mondd, van erőnk a jövőhöz!
Őrizhetjük a csend örömét,
s összejövünk még, csonka sereg,
napban, esőben a tűzhöz.

NEM LESZ MÁSKÉNT

Hogy mostanában újra élek?
Színe lesz újra szavaimnak?
Nem tudom: nem tévedtetek-e?

Ebben a világ-nagy mocsárban
Pumpált békáknak szól az éneke,
Idegen, szittyós hangzavar.

Tiszta kottámban sok szünetjel
Kitartott, hosszú akkordok között,
Nem lesz másként ez utolsó órán.

Ami változott: nincs hiú reménység,
Nincs bennem több önáltatás,
Nem én zökkentem helyre az időt.

Vedlett szabadság, cifrázom a semmit,
Üres kamrámban hetvenhét talány –
Örökül hagyom, még az is lehet.

Nyomaim a kora hóba tűnnek,
Fehér hajamon pókháló az éj,
Zsákolt gondok foszló árnyékomban.

Hogy mostanában újra élnék?
Színe lenne a szavaimnak?
Olyan mindegy már, úgyse értitek.

KREATÍV A CSAPAT

Zengjen a téren az ősök tiszteletére karének!
Pompás! Ők *fedezék* fel a bunkót és a dorongot!
Még mielőtt lekepesztett volna a horda a fáról!
Mily hős, mily csodatett volt! Főttek az ős koponyákban
Újszerű eszmék (már ha a bot nem rájuk ütött épp)
Arról, hogy mire jó ez az eszköz. Így született meg
Frissen a furkó mellé *teszt* is, mérni miképpen
Lesz *kreatív* a csapat, s ki a hőse, a majdani *hérosz*.

Volt, ki csupán a gyümölcsből vert többet le a bottal –
Őt kifütyülték. Volt, aki azzal törte a kókuszt –
Enyhe vigyor honorálta. A törzs vezetője a végén
Az lehetett, aki bőszen elűzte a többi erőset,
Táncoltatta a bunkót hátukon – és ahol érte;
Eltángálta a kölyköt, az asszonyt (s persze anyósát),
S rendre lecsapta a tulkot ebédre; ha este az éhes
Tigris a tábort megszimatolta, betörte az orrát...

Zengjen a téren a hősünk tiszteletére karének!
Nélküle nem lett volna se tűz, se szakóca, se lándzsa,
Kard se, naná, még egyszerű kés se, ne kelljen a puska,
Ágyú, a bomba, rakéta *maibb* gyönyörét felidézmem!
Lantolom én is a törzs örömét jó tízezer éve:
Megbecsül érte a főnök (és az utókor is egyben),
Vetnek a koncból, és a husánggal a hét elején nem
Úgy szaporázzák jussaimat, mint más napokon. Jaj.

HÁROM LÉLEGZET

széltölcsér pörög
égre-földre néz szeme
vak akárcsak én

*

holdparázs őriz
lovaim sugárpányván
a nyáréj dobog

*

tealevélen
harmatfények zenélnek
iszkolhat a dob

HAIKU-TÁRLAT

1.
Messzi ég.
A képben élek,
Helyetted is.	3.
Párnaéj.
Sugárszomj-üreg.
Teleholdas.
2.
Izzik egy
Cserszömörce:
Talált ősz.	4.
Hídon állsz:
Léptedre vár
Hat világ.

5.
Holdkavicsok.
Dobál az Isten,
Merül az est.

6.
Száz fehér madár.
Ha megszámolod, már csak
Kilencvenkilenc.

7.
Kiskacsa totyog
A borzongó folyóra,
Pirkad, kel a Nap.

8.
Kő beszél veled:
Siratófal, öröklét,
Rések, üzenet.

9.
Kés beszél veled.
Sikoly villog az élen.
Tört idő, szemed.

10.
Szökik a tenger,
Kővitorlát bont a hold
Meggy-szirmú széllel.

11.
Görcsös ág
Téli eget füst
Őszidőn.

12.
Szél vérzi
Felleg időnket.
Hull a hó.

13.
Jéglap a tenger.
Üres csigahéj őrzi,
Napfény töri fel.

ELTÉPETT CÉDULA

A bálvány összetört.

A csont reped.
A bőr hasad.

▽

A vér.

A nagygyűlésen bort is osztanak.
Hová barátaim?

Hiába homlokod heve,
Hiába holnapod hava:
Ha lesz idő,
nem erre lesz.

A köd.

HÉT KOAN

1.
csengettyűcsontok

5.
csepp fröccsen a víz színére
véres-e a tenger

2.
sugárberetván ápolt tavasz
kék láng gyökerezik

6.
só-színű szivárvány

3.
borkenyér

7.
gödörhegyek

4.
zsebet varrsz a virradatra
alkonyt tart benne

ANAKREÓN MULATNI KÉSZÜL

Anakreón, ma hallgass	Atyád se tenne másként,
A strófaszerkezetről...	A józan ember érti:
Dalolj szabad madárként,	Bolond a dal, ha hűtlen,
Ha a cenzor engedélyt ad.	Aki fél, okos maradhat.

A bátor ember éhét	Barátokat reméltél,
A zsarnok éhe őrzi,	Riválisok, ha jönnek –
Ha jóllakottan élnél,	Közös dühök közöttünk,
Alakíts szabályszerűen.	Kapocs ez, de rossz acélból.

Örök kapocs? Ne már hogy!
Büdös megalkuvás csak.
De nagyszerű az álarc,
S ez a tánc se lesz akármilyen!

KÉSZÜLJ!

Ma minden olyan sárga.	Zene lök csöpp halálba,
Készülj, megyünk a bálba;	Füröszt feltámadásba',
Abba a cifra házba,	Oszt és kivon.
Megyünk bizony.	

Legyen gondod kabátra,	Topogós törpe-táncra,
Holnap-holnaputánra,	Gondod volt nagykabátra,
Józan viszony.	Túlélsz bizony.

Ma minden olyan sárga.	Ma minden olyan sárga.
------------------------	------------------------

Ne rettegj fagyba zárva,
Itt hagylak napdúlásra,
Ne tudd, mikor.

Bolond Istók
hagyatékából

A BÁLVÁNY ESTE

Bolond a nóta	Holnapra nem néz
Bolond a dalnok	Mára se gondol

Holnapra nem néz	Miféle himnuszt
Tegnap bajnok	Vársz a bolondtól

DALOSFÜZET A RÉGI PADLÁSRÓL

1.
Imádott Jankóm – kezdeném,
De bánt a görcs (most engemet).
Szemérmes lesz a férfiember,
Ha barátságot emleget –

Imamalom-*szeretlekektől*
Kisiklik, kong az ép beszély,
Imádott Jankóm – csigaházba
Bújik a józan költemény.

Ha józan! Uccse, úgy lesz józan!
Részeg tószt ez vas lelkedért,
Száz másikért is, száz leányért,
Váltott bankóval kell beérd.

Hallgatunk rendre, út a jussunk,
Ha együtt lépünk, kéz a kéz...
Igénk fogoly a múlt mézében,
Korog a kamra, pöng a pénz.

Barátaim! Az üres holdig
Emelhetnétek váramat:
Üldögéljek a torony gombján,
Osszam az elvárt álmokat.

Papírröpcsiket hajtogassak,
Szárnyukra férjen üzenet:
Mi gondom, mire vesztek engem,
Amíg szeretlek bennetek’.

2.
Elalszom, pedig dolgom lenne.
Gyötrő időm a láz kegyence.

3.
Hej, te utca, kis utca!
Végigjárlok berúgva.
Éneklek egy keveset,
Döglenek a verebek.

Döglenek a verebek,
Hogyha én énekelek,
Józanul vagy berúgva –
Hej, kis utca, zsákutca!

4.
A gömböc disznósajttá lényegült,
A sódar meg első sonka –
Miért keresnél égi gyönyörűt,
Ha kimérve vár a boltba’?

Így marad a hosszú perc sötétnek,
S világít a röpke óra.
Hetyke ének bátorít: ne féljek.
Sas se riad fel varjúsórára.

5.

Barlangi Barna Barnabás,
a barlangbéli bölcs,
ha kéred, megállítja
a száguldó időt.

Ha kéred, varázsol is,
szappant, sót, meleg ágyat,
jó társat nem teremt soha,
mert az tilos varázslat.

6.

becéz a szél az esti hold dala
a látható s a láthatatlan ég
a máglya dől a rettenet leég
a béke üszke csontok mértana

aludj barátom Istené az álom
ne fond időd e görcs tavasz köré

7.

Sok volt a hold,
Még több a csillag.
Fukar rögön
Visszfényük csillog;
Hiába.

Dereng az út,
Fagyos az ország.
Cudar bírák
Sodorják sorsát
Imákba.

Kasza pihen,
Horkol az ínség.
Újvilág-passzus
Batyudban nincs még.
Te árva.

8.

Möszjő harcsa, jó napot!
Bajuszkötőt ajánlok.
Veszek egy jó ángliust,
Ha majd Londonba' járok.

Möszjő harcsa, skót babát,
Kiltet, dudát ajánlok...
Mire kezem-lábam nő,
Banyák lesznek a lányok.

9.

Negyven verebet elrettentettem,
Egyet megettem.

Bánat?
Hagylak a zongorának.

10.

persze
nem leltem versre
messze
kerestem
egyre
tehetetlenkedem
csend
evez velem

nem terem
se vers
se szerelem
meszes
meredeken

11.

Ő a kedvenc Elemérem,
Az életem vele élem.
Jól megvagyunk Veleméren,
Boldogságom vele mérem.
Mellemen öt aranyérem.

12.

Mindennap nyolc sor, két oldal próza:
Mesterséggé fonnyad a mámor.
A mester ébred, hívja a dolga,
Bölcs szavakat sző a világról.

De a világ nem vár bölcs szavakra,
Lesz-e jövő nyár, azt kutatja
A tettek mélyén. Nem is szabadna
Másról beszélnünk. Rajta, rajta!

13.

Rágógumit vettem Pesten
A papírját elvesztettem
Nem csoda hogy elfeledtem
Milyen rágót vettem egyszer

Egy másikat vettem Budán
Papírját eldobtam bután
Tudom-e még holnapután
Milyen gumit rágtam Budán

Se budait se nem pestit
Érdi gumit rágok estig
Őrizgetek néhány cetlit
Ezt dajkálta a legszebbik

14.

ideje van az érkezésnek
az érkező lányok csodaszépek
ideje van a távozásnak
a távozó lányok barna árnyak

ideje van a szerelemnek
a szerelmes lányok meggyötörnek
ideje van bár nincs bocsánat
ősznek télnek tavasznak nyárnak

15.
(vadászidény)
a vadkacsák
nem falnak embert
nem is vadásznak emberül
a parti sásba hull
a zsákmány
alá- és felmerül

16.
(lejtőn)

ne nézz rám:
 hallgat a
 világ.
árnyék nincs,
 fénybe von
 az ég.
a győztes
 arctalan
 igék!
paráztság
 kényszerül
 alánk.

17.
 leltározom.
ki írta ezt a sok verset?
aki én voltam egykor?
vagy aki leszek?
 lehet
 és

 nem lehet.
 mert aki leszek –
az én voltam egykor!
a vers időtlen.
 kora
 az
 egy
 kor.

18.
piárszagú rózsza
rózsaszínű bor
olcsóhús-hazugság
marcipán szobor
elvesztettünk mindent
görcs salak a kincs
ordasok cibálják
hátra ne tekints
elorzott szeretőd
nyers jövőbe ring
mák pörget az égbe
altat a bilincs

19.
kedden
szerdán
csütörtökön
osztottunk egy
sütőtökön

péntek
szombat
vasárnap
marad mag
a madárnak

20.
lecsukódik már a szemem
ezt az éjjelt nem szeretem

felnyitottam már a szemem
ezt a hajnalt sem szeretem

legyen este legyen reggel
tele van a rosszkedvemmel

21.
a belső ívet bérelük
a külsőre sincs bejárat
zsákmányolt percre ült a köd
szög veri át bokámat
a belső ív nekem tilos
a külsőt magyarázom
híg füstben érik az időm
gömböcbe gyötört mákony

22.
gúnárnyakra fejsze villan
tor készül nem lagzi rég
fényezhetsz bár kést kanalat
keserű lesz az ebéd

hiába vársz töltött nyakra
szárnya vége jó ha jut
másé combja melle mája
jó vendég jó nyiss kaput

23.
a pásztortáska gyomnövény
nem a pásztor zsákja –
háromszögű leveleit
csengőfürtként rázza
telik a szél a csepp zenével
hasad az égi párna
jégeső kopog ritmust hozzá
árva a föld árva

24.
A zsoldosoknak még nem fizettem,
Üres a kincstár, a palota kong.
Dús földjeim csak tarackot teremnek,
Apródjaim arcán gyilkos mosolyok.

Mállik az ország, hullnak a népek,
Marcona szomszéd gyűjt sereget,
Városaimból szöknek a pékek,
És nincsenek immár kisgyerekek.

Harang hiánya lóg a toronyban,
Mögöttem éhes bohóc ténfereg.
Maszlagot oszt a dundi pohárnok.
Kérhetek én is, ha csendbe' leszek?

25.

Baromállat – szól a másik.
Mosolyomban ezer év.
Kilenc percig még tart az éj.
Jön a reggel, s ez elég.

Odaég a kelő naphoz
Minden dühünk, bánatunk.
Perzselt kövek a tó szélén,
Nem koccannak, várhatunk.

26.

a tolmácsot ott cipelik
barna cipője sáros
szakadt ruháján vérnyomok
de egy sebe sem halálos

messzebb a presszó teraszán
közömbös arcú vendég
kávét kér nyilván s konyakot
pufajkát ölt vagy mentét

27.

Zenóbia, ne nézz rám,
Csörög a mákos rétes.
Nincs köszönet a porcukorban,
Éhes maradsz, éhes.
Gömbölyödnek a deli fánkok,
Nem neked, ne sírj, édes.
Sok a sarc, de megmaradhatsz,
Elérsz a menedékhez.

28.

a hídon át jön a sereg
bádogdobozos emberek
reggel tavasz volt
most meg nyár van
ősz készül a
gumigyárban
és tél lesz tél lesz jól tudom
hóembervér a körúton

29.

csizmaszárban a kés a bankó
bálba készülsz ez az utolsó
cífrázgatnád a tánc a régi
de új a bor a lelked kéri

*csapj ide csapj oda
most*

mocorognak az ápolt félszek
sári ingben szolgalegények
igazgatják a tárcás táncot
fedje bársony a rád vert láncot

*csapj ide csapj oda
most*

csörög-morog benned a dúvad
tégy úgy mint a felszabadultak
adj aranyat zenélnek érte
beszél a kés mért lenne béke

*csapj ide csapj oda
most*

30.

Átok szántott Atádon
Bürök termett a nyáron

Ahogy hajdan megesett
Makkból sütünk kenyeret

Kakastejes cipó helyett
Fogyjanak a fakenyerek

Betér a tél leple mögött
Csak a konda árnya rőfög

Átok toroz Atádon
Álmunk is csak félálom

Tömjént mérek jó áron
Ördög vár a tornácon

31.

Mit rejtettél kebledbe?
Szépen kérlek, engedd le!
Rózsapiros ing alatt
Tulipánok ringanak?

Ha leejtem pendelyem,
Szirmok szállnak szertelen.
Gyors haláluk kívánod?
Hogyha szeretsz, kivárod.

32.

oldalgok szélütötten:
szembejön Balogh Isten
rég várt mosoly az arcán
kezében meglelt baltám
erősödöm a hitben
ki kell hogy menekítsen
ki más óvna meg engem
e vesze-veszedelemben

33.

Burzsujpalcán pörgő pártok,
Plakátpolgár pártpórázon –
Pitizhetsz a piszkos pénzek
Pengése közt pengeélen –

Mit is mondtál? Magyarország?
Honfoglalást tervez folyton –
Kerekíts egy hamis holdat,
Fenn a zászló, hadd lobogjon!

34.

Ez is dal, csak ostobább,
Ez bizony lüke nóta.
Fújja három porkoláb,
Trombitál Ferencjóska,
Refrénje se néz tovább,
Mint értelme, ha volna:
Hóha, hóha, hóha, hó!
És még egyszer: hóha!

Azt hiszed, ennyi telik?
Züllött ábrák a hóra?
Nem tudnék egy istenit
Ködni az abrakodba?
Nyűszít az ember, ha verik,
Jobb lesz a lüke nóta:
Hóha, hóha, hóha, hó!
És még egyszer: hóha!

35.

Tudom e dal is régies
Nyárvégi szélben ázott
Fogak és fák közt imbolyog
Szomorú megalázott

Lehetne dühödt ária
Trágár zene az égnek
Csomósodjék az erőd
Szelídek jönnek érted

36.

Istenem, ha vagy, ha nem vagy,
Tennél csodát, hogy megmaradjak?

Ne ráncos, trottyos, kerge vénnek,
Szélszárnnyal szántó süvölvénynek –

A világ végén veszteglő lélek
Árnyát őrizd meg. Sokat kérek?

Ha testem – nem baj! – megtér a porba,
Süvöltésemet uszítsd rá a sorsra.

Istenem, de kár, hogy nem vagy!
Torzszülött tanok haldokolnak.

Ma már nem hívlak, s messze a holnap...
Hiányos hitek, dumák dadognak,

Kigyúrlak önnön képemre ismét,
Viszonozd vétkem: hírem se hintsd szét.

BOLOND ISTÓK NÉGYSOROSAIBÓL

1.

A város szélén egyszer csak megállsz.
Ide se vártak – se ünnep, se gyász.
Legyen cipész, pap, tanár vagy kurva,
Aki rád pillant, csak száját húzza.

2.

Prédikálsz újra, kipállik a szád.
Noé sem tudta, hol az Ararát.
Nem tudja Kovács, Kiss, Nagy, Szekeres:
Túl van útja végén minden, mit keres.

3.

Eltűnt a zsandár, hortyog a kovács,
Betett nekik a rumos ananász.
Gőz emelgeti háza tetejét,
Szólhatsz a péknek, kész van az ebéd.

4.

Átkoz a szomszéd, elhagy a barát:
Magad ittrad meg hat pince borát.
Csapolt hordókkal vár a hetedik,
Vendéged most sincs, sorsod betelik.

5.

Itt az út, ott a nád,
Konganak kőbugák.
Acsargó ordasát
Zsoldos tél küldi rád.

6.

Rakd le a kőlapokat,
Szórd szét az új porokat,
Vájd ki a vércse szemét,
Értse a légi veszélyt.

7.

tatárok igézik
a holnap ígét
kitágul ősidőnk
ki lészen őrizőnk

8.

Előbújnak a réz-kanok,
A szittyák mind: ősmagyarok!
Kelevéz, puzdra, kacagány:
A jövőm őre valahány.

9.

Bársony nyereg a bivalyon.
Álmélkodom, ma mi bajom.
Megüli, aki nyergelte –
Öleld, babám, a kebledre!

10.

Sorban állnak a cinkosok.
Hogy segítettek? Nagy dolog!
Jóváteszik, az sem vitás:
Éhes zsebükben öt-hat ász.

11.

Sűrített jókedv, meglehet –
Macskát fogtak az egerek.
Sűrűn esik ily macska-gyász –
Nyúlkarok közt sír a vadász.

12.

Lidérc a lápról, jó haver,
Kísérget utcahosszat.
Alabástrom lepedőmön
Szemnyílás. Kettő. Rosszak.

13.

Répát szed a
Gülüszemű óriás,
Szembe vele Flóri ás.
Egyikük se glóriás.

14.

- Voltak fények is, ne tagadd.
- Mosdatlan, ócska árnyak.
- Épültek fölénk csillagok!
- Ágaik lekaszáltak.

15.

A hentesnél ma friss marhát veszek,
Mert itthon esznek mind a gyerekek.
Ki tervez így: ma iskolaszünet –
Holnap herélik a keselyűmet.

16.

A tündér bólint: összeállt a kép.
Varázslóbőrbe bújt a kiscseléd!
Torkomon kése, ámde megriad:
Nagymosás napja, égre csap a hab.

17.

Kimerevítem: örök pillanat.
A napvilágra ráfagyott a hab.
Sugárzó kések jelzik, itt a vég.
Vasmadár tépi a szépség szívét.

18.

A zenélő dobozt én vesztettem el.
Vele veszett az örök menüett.
Csengőszóban bóklászik a lányka,
Mögötte pásztor, meg a regiment.

19.

Ropogós-piros sült malac
(az az obligát citrom!),
akkor írd badar verseket,
ha már nincsenek itthon.

20.

Ha lejárt az időd, hadd málljék, hagyod,
Kergekakasvárra nyíljék ablakod!
Tegnapig csodáltad, mától gyűlölöd –
Üres házak fölött zöld léggömb a Föld.

21.

A kört kitepték a síkból,
de gyógyul már helye.
Doktor volnék, de bujdosok.
Igyekezz, nyomodban járnak.

22.

Madárka ébred a pék tenyerén,
Nem osztja senki, úgy fogy a kenyér.
Körénk borítva hat vagon cement,
A végső percek telnek idebent.

23.

A téglagyárban nincs ma munkanap:
Piros ruhában fekszik le a Nap.
Ledobja azt is, feléd lengeti,
Odadná álmát, de még nem leli.

24.

Gondolhatok rá: nem marad nyoma.
Álma tenger lesz, gyeptálya és moha.
A fekete víz csillagot sodor,
Ma itt ér partot, én pedig sehol.

25.

Vészó hasítja csendjét és húsát,
Kőömbben szunnyadt, akár a világ.
A mágus biccent, ébreszteni kell!
Pöttöm virágunk felszáll, énekel.

26.

Rozsdás vasszekéren bádogkatonák,
Szuronyhegyeiken pörög a világ.
Sapkarózsájuk mind kőből van, tudod,
Mióta néma vagy, nótájuk fújod.

27.

Jeges folyóvíz erdő csupaszon
Szikláink közé fagyott nyugalom
Oson a préda sorsát ismered
Halálig hordasz két meredt szemet

28.

csoda éled elmúlik
galambot öl a bánat
setét hajókról álmodunk
most támadunk vagy támad

29.

hiányt kerestél – többlet az!
beléd haraptak? vártad.
túl alkonyod hűlt üszkeín
ki jönne még utánad?

30.

miért is jönnél nincsen út
dzsungelbe vész az ösvény
ágak hálóján leng a fűtty
zsivajgó perc a törvény

31.

mert élni kell a ládikát
fenékgig ürítetted
most kong a téli délelőtt
hogyan élhetnék helyetted

32.

Hallod-e, te! Hallom hát!
Adj egy bolhát, ne lomhát!
Függét adok, jó sok van,
Kaphatsz három marékkal!

33.

Kutyavárban három pulit
Őriz egy mord komondor –
Szabad nyájáról, rab gazdáról,
Mit gondolsz a bolondról?

34.

Az ódák, mint a mákfejek,
édes mákonyt rejtenek –
a versbe mártott rejtjelek
nem űrt, de zűrt teremtenek.

35.

az erdő már nem létezik
a hegyről sincsen emlék
a dombok közé tó feszül
tükör jégbefűlt tajték

36.

tavaszi volt egykor záporos
futott felhő és állat
csillám fényezte homlokod
és nem haltam utánad

37.

időt hordoz a görbe tér
és önmagába zárul
együtt a mag gyökér levél
benned a világ tágul

38.

Retes, csillagok, zárdaéj.
Ki ordít ott a szélben?
Kattan a zár. Ma földet ér
A fény a gömbreménnyel.

39.

A lány, ha Na'Conxipánba visszamenne?
Elvész a holdezüst, a naplemente,
Veszne a Nap, a színre szűrt világ,
Vasmacska-hiten sodródánk tovább.

40.

a te szemeddel nézik a vizet
a te keziddel ölelnek engem
koldus irgalom tanít szavakra
pontos szavakra csillagóra jár

41.

Hol van a puttony?	Eltűnt.
Retteg a kordon.	Mivégre?
Zsong a darázsraj.	Csoda télen.
Még ma utolszor.	No ne mondd!

42.

Biztatlak, tarts ki, légy erős,
Nem a hősök a bátrak –
Tonnaszám hull a falevél,
Most a koronák fáznak.

43.

Labda, labda, gömbölyű,
Ezer a folt rajtad!
Pettyes ég felé röpkösz.
Szeplős föld alattad.

44.

Kint a tekintet éjszakája;
Bent a tekintély bénasága.
Kívül, belül: áldozat és tettes.
Nem várom, hogy helyettem reszkess.

45.

csöndet bodorítok
a nádszál időben
kékre karikázott
semmi amit öltem

46.

Az éjszaka itt van megint,
Orion ölni készül.
Holdat bódít a vér szaga –
Elé térdelünk végül.

47.

Szeget, patkót, lovat vennék;
Gazda lennék, dehogy vendég!
Még hogy cseléd? Bamba béres?
Én felelek. De ki kérdez?

48.

A kalózhajón nem vagy idegen,
Nem kincsekért – a tettért hadakoztál.
Osztyák már a gránátalma magját,
Jut egy marékka, szétszórod, nevetsz.

49.

Ez egy olyan elefánt, akár az enyém.
Pontosabban: az enyém ilyen lenne, csak fehér.
Miért nem szürke, kék, piros vagy fekete?
Csak. A nagy szerelemnek nincs fedőszíne.

50.

Gondnok, nagy a gondod?
Szöknek a bolondok.
Visznek, ne tudd, hova.
Ne nyiss kaput soha!

51.

Miféle barlangról beszélsz –
nem jár a téli álom!
Tépett bundájú medveként
aludnék, csak ne fájjon.

52.

két arkangyal kontójára
itattuk az ördögöt
rézpatkóval kolompoltunk
minden pohár eltörött

53.

költő szerettél volna lenni
de tehetséged csak díjakra futotta
kiáltványokká züllöttek a versek
halálodig nem leltél rá a dalra

54.

borong a bolond nincs mire lépjen
hintál a holdon nyolc aranyérem
veszettül ugrál már-már eléri
borszínű esténk széllel becézi

55.

az ajtó mögött csíz lakik
nem is egy tizenhárom
én kitöltöm az időm
mért kéne vízen járnom

56.

ácskapoccsal megrettentett
ócska szavak szolga vershez
árva folyó árja dobja
át őket a szebb dalokba

57.

hó lesz hamar a varjak tudják
én meg tudom a tél csak álca
tavasz vacog a földkosárban
szívében tűz dúl kora nyár van

58.

a parton ült a vén csavargó
süppedt sekély sörén a hab
az arca rozsdamarta bádóg
előtte nyűtt keménykalap

59.

Nincs már lovam, nincs jó kutyám,
kitűzött kisdéd birtokom,
csábít a csönd s a vadvirág
a nem létező sírokon.

60.

Maga, uram, egy vén majom!
Hallgassam meg? Nem hallgatom!
Szökelljen át a dallamon,
Vadon a vers, ha akarom.

61.

ede vígan fúj egy nótát
vacog tőle a valóság
ede holnap hosszan hallgat
hálót dob rá a futóbab

62.

a pátriárka fülében dugó
meccset hallgathat esetleg zenét
mosolya már nyűtt álarca dolga
ha volna dobja nyilván dobolna

63.

tavasztól őszig s újra tavaszig
még utolszor hisz úgyis jön a vég
mutattál egyszer egy üres vakondot
én tudtam hogy üresebb az ég

64.

A folyó partján kőtömbök hevülnek.
A Nap szeméről lehullik a hályog.
Nem hősi percre, őrző túlvilágra,
Csak bölcs estére, s még egy napra várok.

65.

én se félek jobban mint a többiek
de pontosabban mondom ki a félelmeimet
nem én hirdetem ki hogy itt a világ vége
csak tiltakozom amíg ti megdolgoztok érte

66.

„Ki szemet árul, ki szerelmet” –
Mester, gyalázzák kegyelmed!
Bár titkolja, mind ezt műveli.
Íme: Istók összes művei...

CÉDULÁK A HAGYATÉKBÓL

1.

Távozóban

Ami voltál másokból villan a napra
Ami vagy csak álság törmelék
Az elhagyott tábor kihűlt hamuja

Miért szégyellnéd ez a te utad
Vélted kondítasz húsvéti harangot
Csengettyű szólt csak hajnali madár

Sötét volt mint a világháborúban
Zseblámpafény és tenyéryi meleg
Amit kínáltál nem kell az érkezőknek

Nincs már csak egy gúnyirat
Egy névtelen levél egy feljelentés
Nincs más ami megőrzi nevedet

Holnap estére másra osztják
Kihagyhatatlan szereped
A taps zúg a szomszéd pár temet

2.

Köszöntsék őt

Azt mondta
a somogyvári
püspök,
falsul szólnak
a hazai
tücskök.

Hozatott hát
Taljánföldről
tücsköt-bogarat,
köszöntsék őt
öblös kancsók,
dupla poharak!

3.
Ünnep végén

Pereg az aranyfüst
Kopik a festék
Meztelenülnek a szentek

Új bárka alig indul
Viasztavakban
Fuldokolnak a lángok

Csoszog a sekrestyés
Az oltár alámerül
Csak az örökmécs éber

Dohog a káplán
Zsebéből földre koppan
A kiszívott pipa

4.
Ez az az éjszaka

Éhes gömböc a tér
Falja falja a semmit

Kipukkad összeroskad
Erről a világról ennyit

Ökölnyi golyóba feszül
Az új az új teremtés

Ez az az éjszaka a végső
Amikor végleg elmész

5.
Dobok táncolnak

Játék a vers
Akárha véres játék

Kupán csapott sorok
Sorvégi ajándék

Valahol tánc dobog
Dobok táncolnak máshol

Üllő kalapács vasfogó
Dadog az igazságról

6.
Inkább a pelyva

A malteroskanál ha dalra kél
Az lesz a költemény

Csak erre sajnos úgy hiszem
No
Kevés a remény

Inkább a pelyva énekel
És sűrű éj a dal

Még hallgatod
Már dúdoló

Bajokra gyűl a baj

7.

Emlékké züllik

Ifjúságom ott csillog még
Hatvannyolc tömbjében

Belefül múltam hamujába
Emlékké züllik felnőtt létem

8.

Tiéd-e már?

(egy Chirico-képre)

Sárga fátyol mögött dereng a Föld
Nem lakja senki szép tiszta hideg
Nem lakja senki szobraink csupán

Ennél a kútnál öltek gyermeket
És ez a város itt égett le hétszer
És ez a város most a fagyoké

Ahol a fák nőttek most telek fakadnak
Ahol tűz lobbant most a csont világol
Ahol tűz lobbant tiéd-e már a szó

9.

Invokáció

Gutaütések
Szívpróbák tavasza
Mellékvilágok pártütése
Szélbe fúló idő

Tákolod már
Tákolod birodalmad
Bordákból törött ketrec
Tűztorony csigolyákból
Szurtos magasles
Hozsánna új idő

Tudod a dolgod ó tudod

10.

Legyints!

A zöld az zöld a sárga sárga
A Föld forog – bár inkább állna

Káosz szíven úszik a bálna
Teknősök hite tör a házba

Elefántok tartják a Földet –
Ugye szép volt legyints köszönd meg

11.

Aquincumi epigrammák

Versben a verseny, a verseny a versben: percnyi öröklét.
Boldogot és szomorút égbe emel. Ha van ég.

*

Szláv, hun, trák, vizigót, gall, türk, görög, árja, pun, illír –
És mind római polgár! Istenek, tűritek őket?
Vész a latin faj, hull Romulus nagy népe, a törzsök,
Pusztá vidék lesz szép Pannónia kétezer évig.

12.

Szél hátán

Leng az inga
Sunyít az ember

Meszesgödörből
Kel ki a reggel

Szél hátán ordas
Másnap virágzik

Kit hívtál elment
Itt áll a másik

13.

Keserves

Dobd el a könyvet, a verset, az ész is, légy szabad ember –
Erre tanít titeket, hazamentés közben, a mester.
Jól beleverjük a tökfejetekbe a sztyeppe eszmét,
Bézbólütő, szamurájkard hirdeti szent igazunkat.

14.

Pedig hát nyár van

Madárhadak a balkonon,
Csivit-beszédük hallgatom.
Etetem őket, fogy a mag,
Pedig hát nyár van. Bogarak
Zúgnak ezrivel.

Ha az etető kiürül,
Bátrabbja szobámba repül,
Ott sivít rám: hol van a mag?
Járandóságom elmarad?
Pór, adózni kell!

15.

Ha március

Ha március
a naptárból kimaradna,
emelt fővel
léphetnénk ki a napra?

Nevetnénk is,
igaz, komám,
ujjunkkal pattintgatva,
az ám, no lám!

De március
a naptárba beleégett,
mint szégyenünk,
nem is ér véget.

Mossuk, súroljuk,
letagadjuk,
pattintgatva, lazán:
az ám, no lám!

16.

No persze – mondta József

Múlt éppúgy nincs, mint jövő – mondta József.
A jövővel rendben lennék – mondta a tanítvány. –
Multiinduktív világvonalak
egyikén perfektuálódik az örök jelenben.
De hát a múlt, mester...

A múlt különös dolog – mondta József. –
Olyan lenne, mint az agyag,
Képlékeny, formálható.

Tehát múlt, mint olyan, nincs? – kérdezte a tanítvány.
No, persze – mondta a mester –, másrészt
már mindenki gyúrt magának egyet...
Egy kedvére valót? – kérdezte a tanítvány.

17.

Aquincumi csósz

(Balázs Tibornak)

A csósz vagyok, na! És ma semmi dolgom.
Van egy kutyám, és van egy jó dorongom,
Velük sétálgatok.

Vigyázni? Nincs mire. A *rendre* tán?
De itt tudják a *rendet*,
Mindent, aminek lába nincs, *rendben* elemelnek,
S ha lába van – tudod –, elhajtják *rendesen*.

Gazdátlan egy csak én vagyok,
Jó, mondjuk így: csak tereletlen.
Nos, megtanultam veretlen és verten,
Amit nem felednek fenn a fellegekben:

A csósz vagyok, haszontalan
Fabáb gyerekkezekben.

VOJTINA UJJGYAKORLATAI

1.

Érzi az ország, tudja a város:
Ez az a combseb, az a halálos.
Hullnak az égből madarak, békák,
Hét nap forralja véresőnk poklát.
Szárad a pusztá, pusztul a szentély,
Kő a kenyér már, pimpós a víz, vér.
Szigonyok csúcsán pörög a villám,
Vakuló gyöngyök égnek a pillán.
Benéz a szörny is, nagy rusnya állat,
Szűnjön a gondja abroncskirálynak.

2.

Pont.
Elérhetetlen.
Széle, hossza, termete –
Persze ideje sincsen.
Térből, időből kiszakítva
Hatalmasabb,
Mint egy sereg
Nekünk teremtett isten.

Legyek-e pont a pont?
Bujkállok igenemben.

3.

Tudor, Vidor
– na tessék! –
csak a spenótot ennék.
Közbetüsszent a Hapci:
szalonnát nem lehet kapni?
Szende szelíden szundít,
Szundi szundítva szendít,
műzlit zabáltak, trendit.
Morgó csülökcsonttal
veri a vasat:
Kuka épp elbambult,
így éhen marad.

4.

Ó, mondja, hogy van, Kocsis úr?
Baráti szóra vágyom –
Már öt kocsmából kilökött!
Csak óvtam a világtól.

Tegnap betörte orrom is.
Itattam, mégse táncol...

5.

esős az est
harangszó hallik
badar beszédbe
hull a szó

ébred az éj
a kék koporsó
csálé csatákba
fúl a lét

6.

Az obsitos danászva imbolyog,
Hej!
Lesik őt az örök felmentettek.

Hidegvíz várja, szitok és verés,
Hej!
Az ápolók jól ismerik a rendet.

Megrázza magát, megint énekel:
Hej!
Ölni, megöletni énekelve kell!

7.

Sűrű homály vacog
a horhosokban,
szüret utáni ős.
Elé doboltam.
Halálos csöndben
forr a bor.
Körmömön láng,
számon mosoly.

Szüret utáni ős,
birkagyász hava.
Óbor patakzik,
múlt idők dala.

Halálos ködben
odalent
induló ébred,
kürt recseg.

8.
megint választ vársz:
nincsen válaszom.

amit kérdeztél:
jórészt nem értem.

van-e út? van hát.
merre? nos, igen.

Több vége lesz

A TÖRZS SEHOL

A tó partjára harcosok jöttek,
Kardokat dobtak isteneiknek.
Ősi csontok mocorogtak
A sárgán borzongó homokban,
Várták a napmeleget. Vágytak
A fröccsenő vér pirosára.

Legendák ideje volt, igen,
Mítoszokkal viselő kor,
Hegyek zarándokútjain
Ébredt az ének, a most is hangzó.
Dárdák hegyén tízezer csillag,
Holdcsótár büszke lovakon.

Először akkor születtem én is,
Kelta anyám felmutatott a napnak,
Pólyába burkolt: puha felszélbe,
S vártuk a törzs visszatértét
A bazaltkúpok felől, vadmezőkről,
Szarvasok halálos erdejéből.

Dörögtek az évtizedek, kampós
Botomra támaszkodva meghalni
Mentem a hegyekbe, a törzs sehol.
Aztán megszülettem másodszor is,
Latin anyám a Marsnak ajánlott,
De én Mithrászhoz menekültem.

Legendák ideje volt, igen,
Mítoszokkal viselő kor.
Távoli földön szolgáltam Cézárt,
S ott marasztott a lótuszkehely,
Hírem se tért meg Pannóniába,
Rozsda ölte a bölcsőmhöz döntött kardot.

Megszülettem aztán harmadszor,
Negyedszer, talán hetedszer is,
Hun, germán, avar vagy szláv anyától,
Dalmát hölgytől, magyar menyecskétől.
De a törzs mindig elmaradt valahol,
S a tóba vetett kardokat elfeledték.

Itt állok utolsó halálom küszöbén,
A törzs sehol, és sehol a kardok.
Próbálok énekelni, ej, dehogyis félek,
Mitől félhetnék, enyém a világ!
De a nap, a szél, a dárdacsillagok
Havat halmoznak elbotló szívemre.

Állok a tónál, mint álltam egykor,
Úgy állok, mint álltak ők is egykor,
Várom a felbukó kart, benne a kardot,
Vagy nem is a kardot, a kart csak,
Magát a csobbanást, az ígéretet,
S a visszatérő törzs csörtetését, igen.

BARTÓK AZ ORFEUMBAN

Láz sokszorozta szemében a fényt,
Hánykolódott a madárcsontú ember.
Adyt kell megkeresnem.

Zoltánka, kiszabadít engem?
Rám zárta az ajtót, s elment lázasan.
Várjon, előkerítem!

Lesz maga jusst is az enyém!
Kiló festék mögül Brünhilda ásít:
Pezsgőt iszom, maga meg fázik!

Barátok is lehettünk volna.

Én hazakísérném, mester!
Maga ismer engem?
Ha nem vagyok ott, s Ön zongorázna,
Lakat marad a termen.

Én Ady Endrét kerestem.

Ő meghalt. Nem lehet. Nekem elhiheti.

Én szavakkal bűvészkedem,
Ön Isten igéivel,
Bandink mindkettőnknek beintett,
S vesztett. Elvesztett mindent.

Szép vagy, gyönyörű vagy...
Maga vacog, szerintem
Menjen doktorhoz menten!
Adyt kell megkeresnem.

Nézze a móc esztenát,
Meg a mórok faluját,
Ő sétál ott.
Odaát.
Engedje, elkísérem.

Dicsőség néked, égi tűz!
Dicsőség néked, tiszta szél!
Dicsőség néked, zsenge víz!
Dicsőség néked, föld, anyánk!

Cserélgettem a priznicet,
Egyszerre csak: hova lett –
Keresse meg, könyörgöm, még ma,
Nem lehet messze, olyan vézna...

Ön művelt úr, polgár, nagy zenész,
Ő meg csibész volt, pózos, vers-vigéc,
Jó, zseniális, de mégse értem.

Érti, nem érti! Taníthatna még bőven.
Ő tudja, mi hiányzik belőlem,
Persze ő is tanulhatna tőlem.

De meghalt, mester, már el is feledték.
Potyog a szó, potyog a festék.
A halhatatlan, bocsánat, Ön marad –
S Ön nem való ide,
Ez a magyar salak.

Az ő népe Dózsa Györgyre éhes,
Az öné hazatérne az ősi egészséghez.
Ön tudósként nyúl a Nap szívéhez,
Míg ő csengő kaszapengét élez.

Megleltem, egy bohóccal kesergett
Az orfeumból, aztán cigányozni mentek,
Húzták sorba, jaj... A micsodát?
A Szigetinek írt rapszódíát?

Banda, bársonyt a hangszerekre!
A prímás meghajolt,
Kezét a cimbalmos vállára tette,
Elsüllyedt minden akadémia:
Cimbalomból szólt a mesterzongora

Ahogy Szigeti úrral bazsevál,
Kihallgatózzuk, instálom, csupán:

Hogy Ady Endre tekintetes úr?
Ő rég járt erre, Váradon vadul,
Az, tudja, most Románia –
Nehezen térhet mindennap haza.

Van neki, van neki *kilenc szép szál fia*,
Lépteik zajától most ébred Dácia.

Pára leng, a szűrt zenét
Hajnal itatja át.
Hegedűt még! És zongorát!

De mester, a láza! Itt a barátja,
Várja az orvos, a jó meleg ágya!

Gyerünk, vissza az orfeumba!
Ady még vár, nehogy elunja!
Beszélnem kell vele.

Azazhogy kellene. Mert félbehagytuk
Egykoron, bután...

Benézzek holnap? Jöjjen holnapután?
Pezsgőt, ha kérne. Én nem beszélek félre.
Ő tudja jól, mi hiányzott belőlem,
S úgy félek tőle, ahogy ő fél tőlem.

ESTI DAL

Térhiány	Könnyes út
Idősziget	Romantika
Ne mondd el senkinek	Légszomjjal fizet
Fekete	Léthiány
Csendből építék	Rendszerhiba
Szivárványívet	Ne mondd el senkinek

NAPLÓ

Sorakozó van.	Az összevont szemöldök alatt
Órmester lelki tanító nénik	Győztes tizenötödik század.
Percnyi ünnepe.	Pálcán pihen a vedlett tekintet,
	Karcert ígéz, kalodát.
Hej, laktanyaszag,	
Bugris parancsok tanári szobája,	Szerteszét keréketört hősök,
Sosemvolt egzisztenciák	Holt társak,
Nincsen-kas kaszinója.	S a gyűlölt regruták.

GYAKORLAT

A köd mögött a félalak	A köd adott. A félalak
Harctéri imitáció.	Lehetnék én, te is lehetsz.
Alsó széle közepe:	Célra tartunk, te meg én,
Csapott célgömbbel így való.	S feszül rajtunk a célkereszt.

KERESD A NÓTÁT

Vigyázban állnak a szavak –	Figyelj, barátom: este van,
Ma katonásdit játszanak.	Lángot csipkéz a lepkeraj,
Vigyázz! Hátraarc! Jobbraát!	Ropog a friss tűz, sír a fa,
Sorba szédülnek a bakák.	Döglött tavaszunk ríkatja.

Repedt trombita reccsen fel,
Tükrében dühös december;
Pedig nyár jön, bár marcona,
Keresd a nótát, katona!

HÍVÓSZAVAK

Kardmarkolat, időzavar, nyárvég:
Hívószavak. Aszott vagy aszús alkony.

Varjúhadak feketéllnek, tél jön.
Ez bizonyosság. Kavart köd a többi.

Percnyi fény tart még, szolongatlak, láss meg.
Visszhang a ködből: várnak a vadak.

UGYANAZT

A harcosok most megpihennek.
Van, aki otthonára gondol,
Van, aki a holnapi sörére
Vagy arra a lányra, ki egyszer eljön.

Az elesetteket bekaparták,
A sebesültek szét nyögnek a fűben,
Felcserek sűrögnek körülöttük,
Ők is gondolnak mind-mind valamire.

A csata véget ért, holnapra elfelejtik.
A történész legyint: helyi csetepaté.
Erről a halottak gondolhatnának valamit.
Ugyanazt a győztes és vesztes oldalon.

MELEGHENGERSOR

Hőség gyötör mint titeket	A semmiből az ő csoszog
Mentő visong ez ki lehet	Rossz kannájából víz csobog
Sorstárs akit nem ismerek	Ma ennyi szől és kenyerét
Felbukott férfi nő gyerek	Nehéz sóhajjal töri szét
Poklok hengerlik az eget	Két főre reggeli ebéd

A gyárkapuban kóbor eb	Velem együtt a foglya vagy
Kisdedszemekkel kéreget	Roncsok rabja a nyári nap
Zihál a tálja szétrepedt	Kipattogtak az ablakok
És pocsolják ma nincsenek	A meleghengerek halott
Nem járnak erre emberek	Izzó hiányunk porlad ott

Sziréna visong várj megyek
Nem járnak erre emberek
A gyárkapuban kóbor eb
Poklok hengerlik az eget
Nem mentem amit nem lehet

EGYPERCES

Hallgatom a széthullt öreget.
Fényes szellem volt, most kopott kakas.

Egy cafrangért, egy semmi címért
Hagyta veszni az életművét,
Most hebegi: szabad.

Vonul az utcán, mögötte röhögnek
Újratöltött kannibál szörnyek,
És szégyenkeznek tanítványai.

Kopog a botja, megáll, és rám néz.
Szemén foncsor a jég,
A karcos, kőmerev magány.

Kezet nyújt, de megretten.
Honnan is ismer engem?

Mennem kell, drága kollegám.

AMI VOLTÁL

Virrad, a vicsorgók télideje tér be,
Kőbaltásainké, mint százezer éve.
El nem menekülhetsz, jó, ha hasonulhatsz,
Emberre formázott világunknak vége.

Győzedelmes fajtánk diadalmas himje,
Álcás ragadozó, felkenünk királynak!
Hunyázkodik éppen vagy csodál a horda?
Maradsz, ami voltál: értelmes vadállat.

CSAK KÉPZELEM

Se nap, se éj: csak szürke köd, Csak pára, füst a fák között.	Hisz semmi baj, csak ág ropog, Dehogy járnak itt gyilkosok.
Valaki sír. Az is lehet, Csak képzelem a könnyeket,	Tűzvész lenne? Rőzse izzik, Gőz feszíti, nyí hát, csuklik –
Csak képzeltem a zuhanást, A vad hörgést, a zokogást.	Szabályos ősz tört alkonya, Nem ordasok vak otthona;
Csak képzeltem a csattanást, A lőporfüst, a vér szagát –	Nem a halált sodró szelek, Csak szép ígék keringenek,
Vén obsitos, a képzelet Hogy űzhetett tréfát veled!	Becéznek is, ha majd hagyod. Kapt le hamar a kalpagod.

BALLADA A SEHOLSEM VOLT LÁNYRÓL

Súrolja a fény az erdőt Szikrázzon a Nap taréja Vess csóvát a boszorkányra Ölelgessék <i>dufla</i> lángok	Kocsmá templom városháza Örvendjék az éhes tűznek Szárnya nőtt a hegedűknek Kakasfényben kürt cikázik
--	--

A regének több vége lesz
Porrá tört csont az árkon túl
Iszony izzadt lepedőkön
Dacos mosoly dúlt lányarcon

KOLDUS ÖRÖMBEN

Nem is álmodunk vaskakasokról
Olcsó bádogra fut a sör
Nem húz cigány édes kesergőket
Zenénk a bamba gép okádja föl
Ez a kocsmá itt hétköznapi otthon
Hazajár ide a százszor vesztes ország
Méri a pultos gusztá melle-combját
Koldus örömben hiszi lát tovább

A redves égig és azon túl
A hajnalig a vekkeres csodáig
A gyárkapuig rajta nézd csak tábla
Felvételt hirdet nem félárú bulit
Gép dorombol a műhely vasszagában
Bér-slejfnire vakkan a morózus öreg
S a forgó fényben formás idő ébred
Termékeny rend és felemelt fejek

Üveg csörömpöl nem lát pofont senki
A kocsmá zár az otthon holnapig
Koszorú pohárból bűg vissza az éjféli
Perelné vissza nem is tudja mit

TUDJA

Minő értékek tűnnek innen el
Nyomortól szélütött utcásorok
Jajbeszéd házak őszi fényében
Salétromvirág gyötrött csokrai

Csöplángú ablakok muskátlival
Rozmaringgal és akut tébécével
Kár értük ugye százszor kiáltunk
Halált halált a görbe rombolókra

Éljenek csak a közös reterátok
A kerekes kutak nitrátos kortyai
A burkolatlan út sarába fektetett
Deszka-ösvények bájos egérutak

Szép világ ez ha más lakik benne
A tisztaság na vállalja a pispek
A rend nyugalma vélheti a bróker
Szent hagyatékunk döngeti az író

Majd hazatérnek ki a palotába
Ki a lesajnált komfortos panelbe
Mind mosakszik tus meleg víz várja
Gázon rotyogó *echte* népi eledel

Vége megint jaj újra kiraboltak
Élezi kardját a henye ripők
Az *áldozat* révülten pakolászik
Vidul bár tudja marad száműzött

KÖRÚTI HAJNAL

Puskaporszag – szimatolok
Vadak vadászok ordasok

Nyakkendő nincs nemhogy lila
Sok meggyalázott pántlika

Munkáslány csak a rettegő
Pultos pincér és fizető

Kézcsók helyett farkas-vicsor
Pótszer-dumák mint amikor

Elménk az ép veriten tolat
Részeg csődben a gondolat

HIÁBA BÖMBÖLSZ

Mit tennél az én helyemben?
Bujkálnál verses pótversenyben?
Abbahagynád, mert megjavultál?
Plexi az Isten, gipsz az oltár?
Rádöbbentél, no, mi is voltál?

Rád csöngették az ezredévet,
S még nem játszhattad a zenédet?
Nem is hiányzott senkinek,
S nem hitték volna: a tied.

Golyófogónak a frontvonalba
Magadtól álltál, nem parancsra,
S ahogy fogy benned az ember,
Nézheted: ezért verekedtem?
Hiába bömbölsz: hogy tehettem...

Fogy a világod, fogy a perced,
Öröm, ha ért is, elkergetted.
Helyedre állnak, fel is löknek,
Némán sürgetnek, most dögölj meg.

ÍGY, NOVEMBER ESTE

(Posztmodern versezet a dolgok állásáról)

Ez az átkozott esőkabát nem hóesésre tervezett,
Úgy tapad rá a rossz garbóra, mintha nem lenne más a dolga.
Na ja, a hóesés november tizenegyedikén, vasárnap
Ünnep az őszülő hegyekben.
Kevély a Nagykevély – úgy rázza le hófoltos leveleit,
Mint politikus a porcogós érveket – hahó, tahó!

Nézzünk le Nagykovácsiba, hogy élnek gyermekeink teknőcei!
Kapnak-e elég halat? Vizük meleg-e egyáltalán?
Ezek a problémák, ugye, nem a minket is sújtó
Kivándorlási hullám – a gerjesztett félelem öngyilkos hozadéka.
Ha eszed van, mész – mert a csürhe legázol. Kintről leszel magyar,
Ameddig futja erődből, de a falkával együtt nem üvölthetsz.

A világ működik, köp az emberekre, ha magyarok, ha nem.
Tanultam volna nyelveket, no jó, tanultam, de tanultam volna meg
Legalább egyet tisztességesen, most mehetnék. Mennék-e, nem
tudom.
Küldtek már Moszkvába, Izraelbe s egy hülye Madagaszkárra is,
Ki tudja, miért pont oda, olvastam höhögve az interneten,
majomnak talán.
Félmajomnak. Gyűjtögetném az esővizet tölcserre gyűrt levelekbe.

Ez az átkozott esőkabát hamarabb ázik át,
Mint egy póló a vizesmell-bajnokságon.
Nem a kínai piacon vettem, drága volt, szaküzletben,
S nem bírt ki egy esőt – no persze, ezek posztmodern esők,
Belülről esnek kifelé, ha mondom, magukat áztatják,

Én csak mintegy véletlenül beledugtam vénülő magam a folyamatba.
Vessek magamra, magamra vessek, és így tovább.

Hé, itt valami versnek is kéne lenni! A ritmust elkapom,
Rímeik itt-ott (egy se a helyén), bőg a lilára vett tehén,
A kis tehén, ugye, a ránk-akasztott. Maradunk mi, a barmok.
Vissza a többes számot! Magam vagyok: a kikiáltott
Harmadik köztársaság egyetlen vad baromja – romba.
Bocsássátok meg nagyképűségem, de ennyi érdem
Hull vissza rám – négy deci vörösbor után.

Kidobom ezt az áleső-kabátot. Nem adom a Vöröskeresztnek –
Még egy jó hajléktalan tüdőgyulladásának bacilusa lennék.
Rám tapadt? Jól van. Vele tépem a nemlét-szabdalta trikóimat is.
Mindegy, megyek majomnak, szőröm kell növesztenem,
Akár a Nagykevélyen, akár az ősi Keszthelyen
Vagy itt, a római romok átokvert mezején, csókoltatom
Mindazokat, akik ennek ellenére tudják,
Hogy végül is ember vagyok, világnagy,
Görög, latin, zsidó, keresztyén makkon kihizlalt
Vaddisznaja a lesajnált, mégis virágzó vatta-univerzumnak.

NOVEMBERI UTAZÁS

Hómarta szél szirénaszót	A roncsok égnek már nem sokáig
Sikolyt fosztogat	A vérre friss homok kerül
Mit tehetnék az utat nézem	Hátul a túlélők dudálnak
Nem a halottakat	Majd minden elmerül

SASÉBRESZTŐ

Koosán Ildikó könyvére

Ázott madár	Vedlett idők
Tépett tollú	A horizonton
Nem őrszem még	Tart az éjtől
Tűr hajnalig	De már alig

Karmai közt
Fekete csillag
Hadak jussa
Verdes vakít

MÉGSE

Bizony, késik a felelet,
Rozsda marja a kérdést.
Mi előtt húzzuk ki magunk,
Mi előtt hajlunk hétrét –

Micsoda szabadság, ősapák,
Milyen szájtáti évek!
Csukják az új ezredet ránk
Kölyökbőrbe bújt vének.

Kihúzni magunk? Nincs miért.
Meggörnyedni? Na mégse!
Pótnap lép az éjjelünkre,
Művért köhög a késre.

TÉLI DAL

Éjnapra hó	Ne fogd a görcsre
Vitáztál eleget	Más húzza karod

Most én beszélek	Tűz a derékaljad
Tedd le a kezed	Láng a paplanod

UTÓSZEZON

Hosszú verset az alkonyatnak,	Hosszú mesét a dúlt öbölnek:
Hosszú verset a zöld haboknak!	Nem ölk, ölsz, öl – persze ölnek,
Hosszú verset, mert nincs tovább.	Ne idézd mások mosolyát.

Dadogó dal a dúlt öbölben,	Gazdátlan éj hív, jég-üres Tejút.
Mézünk keserű szélre fröccsen,	Mondhatod, be sem alkonyult,
Hörbölnek cseppjeit a fák.	S nekünk fűtik a szép szobád –

Volt itt tavasz, de régen elmúlt.	Pedig tudod jól, nem maradhat
Nyár is danászott, fénybe kábult –	Se vers, se ember a havaknak:
Sárrá züllesztjük kvarcporát.	Bezárják ezt a szállodát.

Hársfák halódnak őszi görcsben.	Más égből más úr mennydöröghet,
Hattyúrikoltás küzd a csenddel,	Bukott bókjaink szétgörögnek,
Mi meg másizzuk a magányt.	Ha enyémbe nyúlik éjszakád.

Hosszú verset az alkonyatnak!	Hallgasd a zenét és a csendet,
Vadkacsacsőrben hűlt hatalmak,	Meg ezt az öböl-mélyből mentett
Sirály tépi a hús homályt.	Hosszú verset, mert nincs tovább.

ÜZENET ÉS HIÁNY

A hetvenéves Baranyi Ferencnek

Ez még a nyár.	Találkozunk.
No persze, nyárutó.	A partra szórt szemét
Galambok, árnyak	Levelekkel teli:
Csendes délutánja.	Üzenet és hiány.

Az este messze még,	Vércsefény, árnyak
Akár a Göncöl.	Csendes délutánja.
Hajó dudál,	No persze, nyárutó.
Intés az érkezőknek.	De még a nyár.

PARÁZS

Árnyak a szurdokvölgyben,	Kövek közé a kölykök
Kidőlt fák, eltévedt vadak.	Kicsi tüzet vetnek.

Merre van észak,	Parázs-mag a sziklán,
Mohák tanítanak.	Remény a fergetegnek.

ÖKRÖK ÖKRE

Golyó a sivatagban –	Lehettem volna bölcsebb,
De mégis megmaradtam,	Biztattak urak, hölgyek –
Lakhelyem ez a város.	Mi a fenével vádolsz?

Sarkamban utak görcse,
Csordámban ökrök ökre,
Tereljem, amíg táncolsz?

ÖBÖLVERS

Én már megfelelttem százszor.	Egy lányé volt az az aranyhíd.
Rajta, vizsgáztass, vonz a mély!	(Két szökelléssel átjutott!)
A kérdésekért te felelsz,	Hármat lép, és felzabálják
Rólad ítélnék, ne kímélj!	A múlttá szörnyedt májusok.

Nincs tükromön betűnyomat,	Látom, hűlő sikolyára
Fogam helyén csöpp fájdalom.	Mennyi silány színt szór a nap.
Katicás ágak lengenek,	Kifeszült a másik háló,
De lehet, ezt is álmodom.	Lennénk bár halak, madarak.

Bevontam az ócska hálót,	Nagy bünt kéne elkövetnem,
A zsákmányt máris oszthatom:	Az ártatlanság letarol.
Csontok, hínár, horpadt flakon,	Gyér sóhajja fagy a széken:
Málló törek, holt Balaton.	Öbölvers, Keszthely, Balaton.

FÜREDI BÚCSÚ

Világ-üszökre térdelő,	Az ébredés az ép hité –
Ti füstzabáló istenek,	Hitet terem-e szép napom?
Olümposz árva trónjain	Topogsz a parton, intenél,
Uralmatok csak őszi por!	Mögötted ég a hársfasor.

E partra vert a mért idő,	A villanás, a baltaél
A bronzhalász a holdra lép,	Felém suhintva ér vizet.
Felé se hívnak új szavak;	Ne hívj hiába, mondj nemet;
Mögé tapadnak árnyaim.	A füst fedez, míg elmegyek.

AZT AZ EGYET

Mennyi reménytelen oldal,
Üresre írt sorok –

Érdekel-e valakit,
Miért bujdokolok?

Ezer arcomból azt az egyet
Miért akarom,
Hogy megszeressed?

Miért takarom úgy a többi,
Ha a leplen
Úgyis átködlök?

Mennyi reménytelen vesszor,
Üres képkeret –

Akarom-e, hogy magánmaszattal
Még megteljenek?

Akarom-e, hogy megmaradjak,
Ha úgyis elmegyek?

BÚCSÚBESZÉD

Befejeztük, a többi vers néma –
Befelé szól, ha szól egyáltalán.
Visszhangtalan lesz, mint a táltosok,
Legalább nem csalódhat a táncos.

Mit vártam a hűlt-csillag szavaktól?
Égszakadást? Csak magyarázatot?
Testvérhalált a korcs alkonyatban?
Csatatérre glóriát, szivárványt?

Barna eső hull dagasztott sárba,
Alvad a vér, késő a kegyelem.

VOLT ELÉG

Sugárszemét a homlokon
Bomlott bíbor a sárban
Szavak élén a tél bokáz
Nem ezt vártam ha vártam

Könyöklő délidő-vidék
Abrosz szalvéta kendő
Ebből a délből volt elég
Üres agy teli bendő

Zsírpapír fedi az eget
A Nap rág közepén lyukat
Szottyán a sár és kénkövet
Böfögnek fel az ókutak

Tartalom

Késhet a szó is	5
CINKÉKET ÓRZÓ IDEGEN	7
Tavaszelő	8
Sós reggelre	8
Nagyhét	8
Kihagyja	9
Gázgyári emlék	9
Dalocska	10
Arany Jánosnak	10
Ismerős	10
Köréd gyűlik	11
Leltár	11
Őszi strófák	12
Októberek	12
Temetés után	12
Csontokba, kőfejekbe	13
TÁNCOL A SZÖRNY	15
A sárkány	16
Meséimből	16
Gödrök alján	17
Naplemente télen	18
Előkerül	18
Vassal vonulnak	19
Távirat Dylan Thomasnak	19

Cserélek	19
Etűdök tükör-őszben	20
Táncol a szörny	20
Torony a semmiségben	21
Újévi vers, 2007	21
Nincsenek harangok	22
CSETTINTS CSAK, ÖRDÖG	23
Csodák ideje	24
Éjszakai erdő	24
Csak röviden	25
Öt koan	26
Pontatlan vers	26
Bebebeee	27
Beugró	27
A szövegértés alapjai	28
Áttűnés	28
Szélütés	29
Alku	29
A másik út	30
Vagy tán mégse	30
Vadászebéd	31
Hóhullám	31
Néhány limerick	32
Hm	34
Kétszer két órában	34
Kis hazug alkalmi vers	35
Könnyű percek	36
Gyorsvers	36
Filmszakadás	37
Fohászkodunk	38
Vendég az ember	38

MA MINDEN OLYAN SÁRGA	39
Kora ősz	40
Leányfalu, 2007	40
Sivatag	40
Ősies dal	41
Köbe vésik	42
Az aquincumi találkozóra	42
Nem lesz másként	43
Kreatív a csapat	44
Három lélegzet	45
Haiku-tárlat	45
Eltépett cédula	47
Hét koan	47
Anakreón mulatni készül	48
Készülj!	48
 BOLOND ISTÓK HAGYATÉKÁBÓL	 49
A bálvány este	50
Dalofüzet a régi padlásról	50
Bolond Istók négysorosaiból	65
Cédulák a hagyatékból	78
1. Távozóban	78
2. Köszöntsék őt	79
3. Ünnepe végén	80
4. Ez az az éjszaka	80
5. Dobok táncolnak	81
6. Inkább a pelyva	81
7. Emlékké züllik	82
8. Tiéd-e már?	82
9. Invokáció	82
10. Legyints!	83
11. Aquincumi epigrammák	83

12. Szél hátán	84
13. Keserves	84
14. Pedig hát nyár van	84
15. Ha március	85
16. No persze – mondta József	86
17. Aquincumi csősz	86
Vojtina ujjgyakorlatai	87
 TÖBB VÉGE LESZ	 91
A törzs sehol	92
Bartók az orfeumban	94
Esti dal	97
Napló	98
Gyakorlat	98
Keresd a nótát	98
Hívószavak	99
Ugyanazt	99
Meleghengesor	100
Egyperces	100
Ami voltál	101
Csak képzelem	102
Ballada a seholsem volt lányról	102
Koldus örömben	103
Tudja	103
Körúti hajnal	104
Hiába bömbölsz	105
Így, november este	106
Novemberi utazás	107
Sasébbresztő	108
Mégse	108
Téli dal	109
Utószezon	109

Üzenet és hiány	110
Parázs	110
Ökrök ökre	110
Öbölvers	111
Füredi búcsú	111
Azt az egyet	112
Búcsúbeszéd	112
Volt elég	113

Gyimesi László korábban megjelent könyvei

IDEGENVEZETÉS (versek), Neapolis, 1993.

A LÁTHATATLAN KERT (versek), Littera Nova, 1995.

AQUINCUMI ŐSZ (versek), Littera Nova, 1998.

VISSZATÉRÉS NA'CONXIPÁNBA (versciklus), Littera Nova, 1998.

VARGA RUDOLF – A PIMASZ P/R/OLIHISZTOR (kismonográfia),
Bíbor, 2000.

VÁNDOROK NEM RAKNAK VÁRAT (válogatott versek),
Littera Nova, 2000.

KÉRDEZD MEG BULENDÁT! – SÖRKEKSZ A VAKEGÉRBŐL (tárcák),
KKDSZ, 2002.

FALFIRKÁK A KÖZFÜRDŐBŐL (versek), Z-könyvek, 2003.

MÉG EGY KÖRT, BULENDA! – SÖRKEKSZ A VAKEGÉRBŐL II. (tárcák),
KKDSZ, 2004.

BEKÜLDJEM ÉRTETEK A MEDVÉT? (regény), Littera Nova, 2004.

A VARÁZSLÓ VENDÉGEI (mesefüzér), Alterra, 2006.

ÓBUDA, ITT BELÜL (válogatott versek), Littera Nova, 2006

AZ ELDÖNTÖTT IDŐ (versek), Littera Nova, 2007.

A PÓTTARTALÉKOS POKOLJÁRÁSA (esszé), Orpheusz, 2008.

AKKOR MOST REPÜLTEM, VAGY NEM REPÜLTEM? (regény),
Littera Nova, 2008.

© Gyimesi László, 2008

Littera Nova kiadványszám: 202

Tájékozódás könyveinkről a kiadó honlapján:
www.litteranova.hu

Megrendelés közvetlen módon a kiadótól
levélben, e-mailben vagy telefonon.
Kiadónk a készlet erejéig minden megrendelést teljesít.

LITTERA NOVA KIADÓ

Alapítás éve: 1993

1132 Budapest, Visegrádi u. 47.
(Alfa irodaház – bejárat: Victor Hugo u. 11–15.)
Telefon: (06-30) 212-0996, fax: (06-1) 239-2330
e-mail: balazskiado@citromail.hu

FELELŐS KIADÓ: Dr. Balázs Tibor igazgató

SZERKESZTETTE:

TIPOGRÁFIA: L. Kossár Tímea

Készült az Aula Kft.-ben
Felelős vezető: Dobozi Erika

ISBN 978 963 9643 28 4